

Kanarčkova povest.

1. Jutranji sprehod.

Zopet sem v domači hiši!
 Grôzo mi kedó popiši,
 Stisko in zasméh in bol,
 Kar trpèl sem dneva pol.
 Pa kakó se to zgodilo? —
 Zjutraj, ko zaszvétíl dan,
 Vstanem èvrst in pokrepèan,
 Grem iz kletke v razvedrílo,
 Saj izhod je bil odprt:
 Na omaro sedam, na limono,
 Gledam to in gledam óno,
 Skozi okno vidim vrt.
 Mene prime radovédnost, —
 Radovédnost, ta ni èednost! —
 Mislim si, kakó je zunaj?
 Niè ne vem, le malo slutim,
 Za sprehod veselje èutim,
 Vèn, po svetu. primojdunaj! —

Prost sem zdaj. Tu èudno je:
 Sklonena so vsa drevesca,
 Ni ga videti peresca,
 Beli sneg zakril je vse.
 Kaj je sneg, nu, to zdaj vem,
 Torej lahko dalje grem;
 Preej mrzel se mi zdí,
 Tam pod streho ga pa ní.
 Dvignem se, neumnost moja!
 Tjà v drvarnico hitím,
 Na polenu obsedím
 Blizu glasnih vrabcev rôja.
 Vrabci se spoglédajo,
 To in to povédajo,
 Vrat, peroti stézajo,
 S psovkami me drézajo.
 S strahom gledal jaz sem nánje,
 Èul sem pikro zabavljànje.

2. Mej vrabci.

Glejte ga! iz grada škrije,
 Plemeniti izmej ptie,
 Suknja mu je res gòspòska,
 Pa je trapast kakor gòska!
 Kaj bí neki ptiè se páèil
 In rmeno se oblaèil! —
 Kam pogledal bi, ne vé,
 Tresejo se mu nogé.
 Méd-se, bratec, ga vzemímo
 Ter mu perje populímo!
 Glejte ga, sedàj beží,
 Skoro vjamemo te mi!
 Res, da ti si plemenit,
 Res, da ti si vedno sit,
 A vse to ti ne pomága,
 Mi te skavsamo sovragá.
 Zdaj, ahà! si v naši srédi,
 Jedel boš, kar nam je v sklédi,

Prazna pa je skleda naša!
 Vender èujte, milost Vaša!
 Vi povejte, dobri strije,
 Kje dobí se kaj slašèic?
 Vi povejte nam, gospód!
 Kje je jed za vrabcev ród?
 Morda bi pri vas kosllo
 Ptièem laènim se dobilo?
 Vsega dosti je pri vas,
 Vrabec glad trpi in mraz.
 Ali nismo vsi jednaki?
 Ste li naši vi prvaki?
 Vi da bi lenobo pásli
 Ter imeli polne jásli?
 Vrabec vedno trudi se,
 Kdaj mu kaj ponudi se?
 Daj kosila, daj večerje,
 Sicer spulimo ti perje!

3. Napad in rešitev.

To najveèji vrabec djál,
 Jezen váme se zagnál
 Drugí, véliki in mali,
 Vpili so èiv, èiv! kriv, kriv!
 Oj, kakó so mi vresèáli,
 Pómnil bom, doklèr bom živ!
 Jaz preplašen zajeceljám:

„Revež, saj domón ne znam!“
 — Tepec, jaz ti pot pokažem,
 Zraven dobro te namažem.
 Kavсне s kljunom me strašný,
 Jaz pa zajeèim premílo,
 Pred oèmi se mi stemílo. —
 Toda kaj in kdo je tó?

Vrata urno se odpró,
Dečki vstopijo trijé,
Vrabei brž se razkropé.
Jaz se skrivam mej poléni,
Toda po nobeni céni
V drvih mene ne pusté.
Kakošen jim je namén?
Premišljujem preplašén,
Kar pa me klobuk pokrije,
Meni vzdihljej se izvije,
Deček me prav nežno prime,

Stisne v roko me vesel:
Pravi: Ptíček! sem te vjél!
Kaj uhajaš sredi zime?
Kje bi hrane si iskál,
Tega nisi nikdar znál.
Meni prav! Saj tri dvojače
Mi obljubljene je plače,
V kletko nesem te nazáj,
To pa si zapomni zdáj:
V kletki ti je najbolj váрно,
Zunaj ti je previhárno.

Fr. Krek.

Listje in cvetje.

Izgubili smo v 23. dan
meseca grudna p. l. od-
ličnega in jako spret-
nega pisatelja za našo
nežno slovensko mladino.
Umril je namreč v Pragi
— daleč od svoje drage
domovine — kamor si
je šel zdravja iskat

Josip Freuensfeld,

nčitelj v Ljutomeru na Štajerskem. Bil je
blagi pokojnik jako nadarjen pesnik in pi-
satelj slovenski, zlasti za slovensko mladino.

Bil je več let zvest sotrudnik tudi našemu
„Vrtcu“ in prvi njegovi umotvori so baš z
našim listom prišli v javnost. Ker se spo-
dobuje, da „Vrtec“ prinese obširnejši živo-
topis o svojem več let zvestem sotrudniku,
ki je znan „Vrtčevim“ čitateljem največ pod
imenom *Devojan*, prinesli bodemo v jednom
prihodnjih naših listov popis njegovega de-
lovanja pri „Vrtci“ a za danes mu stavimo
na tem mestu skrômen spomenik z bese-
dami: Počivaj mirno prijatelj slovenske
mladine in vzprejmi svoji delavnosti pri-
merno plačilo v nebesih pri dobrem nebe-
škem Očetu.

Rebus.

(Priobčil F. Stegnar.)

(Rešitev in imena rošilcev v priložnjem listu.)